

EIER ALLE TING

 Jeg er bare så takknemlig for å være her. Jeg setter pris på at dere ba for meg, da dere hørte om den lille ulykken jeg hadde. Det viser bare at satan ikke kan ta deg før Gud vil. Og jeg antar at mange av dere lurer på hvordan det . . . hva som skjedde. Jeg har alltid likt . . . Som dere vet jeg . . . hobbyen min, eller det jeg slapper av med, er enten å dra på fisketur eller gå ned på skytebanen og skyte, eller gå på jakt, eller noe lignende. Jeg er glad for det. Hvis jeg hadde spilt golf, hadde det vært der ute med halvnakne kvinner. Og hvis jeg hadde vært—og hvis jeg hadde vært en ballspiller, vet dere hva det ville vært. Men jeg er—jeg er glad det var utendørs, slik som fiske, jakt og slikt.

² Og jeg har alltid satt pris på disse Weatherby Magnum-riflene. Og jeg antar at noen ville ha kjøpt den til meg, hvis jeg hadde sagt noe om det, men jeg holdt det for meg selv, fordi det ville vært å bruke for mye penger på det, og jeg kjenner misjonærer uten sko på føttene. Og så la noen betale for det, bruke så mye penger og betale for en rifle? Broder Art Wilson ga Billy bak der en modell sytti Winchester for ikke lenge siden, en to-femti-syv Roberts. Herr Weatherby la ut en annonse om at han kunne ta det geværet og bare gjøre en liten forandring der inne og lage en Weatherby Magnum ut av det, helt trygt. Så broder Rodney går her i menigheten, broder Rodney Armstrong sendte det bort og fikk bygd det om til en Weatherby Magnum. Det ble bare tilfeldigvis ikke bygd om riktig. Så da jeg avfyrte det, er Weath- . . . Winchester Company sier at geværet deres vil tåle et trykk på sekstini hundre pund. Dere vet hva det betyr.

³ Og jeg hadde nettopp løftet geværet, broder Wood gikk ned der sammen med meg, og det var bare omtrent en tomme fra øyet mitt, slik som det. Og trykket som blåste på sekstini hundre pund på femti yard, geværløpet fór ut mot femti-yard-linjen, sluttstykket fór tilbake denne veien, og geværet gikk bare i oppløsning i hånden min. Bare et flammehav omtrent like høyt som taket der, og det var omtrent alt jeg visste i et sekund eller to. Og, jeg kom til meg selv, blodet sprutet ut slik som *dette*, og jeg trodde jeg hadde blitt drept, så jeg løftet hånden min opp slik som *det* et øyeblikk. Og broder Wood . . . Jeg prøvde å se, og jeg kunne ikke se med dette øyet, og kunne ikke høre i det hele tatt. Jeg følte at jeg gikk oppe i luften. Og jeg så broder Wood gå ut mot målet, for å se hvor kulen traff, og jeg prøvde å få oppmerksomheten hans. Så kom han dit, og vi dro. Og en ring av splinter traff rett rundt øyet. Og ansiktet mitt så ut som han hadde kastet en hamburger i det, der det hadde eksplodert i ansiktet mitt. Og store, tunge biter hadde festet seg rett over øyet, og lagde en sirkel rett rundt bihulebenet og hodeskallebenet *her*.

Doktor Adair plukket dem ut.

⁴ Noen få dager senere, selvfølgelig, neste dag, var Doc selv på sykehuset. De sendte meg over til en øyespesialist. Han fant en ring, rett under synet, med rundt tretti biter av splinter som gikk rett inn, dypt ned i øyeeplet. Det kan ikke fjernes. Gikk, gikk akkurat utenfor synet og laget en ring rundt slik som dette. Han sa: “Det eneste jeg vet”, han skrev et brev til doktor Adair, sa, “den gode Herre må ha sittet på benken med ham, for å beskytte Sin tjener, ellers ville han ikke engang ha et hode igjen.” Alt broder Wood ville ha funnet ville bare vært *herfra* og ned, ser dere. Det presset som eksploderte bakover! Jeg vet ikke hvordan det skjedde. Men det store, tunge sluttstykket på en modell sytti rifle, ble kastet hele veien tilbake, hvis dere vet hvor Conservation Club er, helt tilbake til hjortebingen. Og deler av geværet fant vi aldri.

⁵ Så, det bare viser oss noe. Jeg har en preken en dag om det, om Herren vil, om “En omvendelse er helt i orden, men du bør holde den ydmyk. Hvis den ikke er forutbestemt for den belastningen som kreves, vil den eksplodere hver gang.” Det er riktig. Så ikke prøv å . . . Det bør være originalen. Hm-hmh. Men ikke etterligne noen . . . [En søster snakker til broder Brahham—Red.] Hør nå her, ser du. Det er . . . Åh, selvfølgelig, du kunne forestille deg at ting ville bli sagt på den måten.

⁶ Men, så langt jeg vet, er det—er det ikke én ting . . . Selvfølgelig, ørene mine, du kan tenke deg, det ringer fortsatt i dem når denne mikrofonen gir gjenlyd. Det er grunnen til at jeg ikke var her i morges. Når du snakker, høres det ut som det kastes frem og tilbake. Men de tok meg over til en spesialist, sa: “Trommehinnen er ikke engang hoven. Og så øyet”, sa, “du vil ha nøyaktig det samme synet du alltid har hatt.” Sa—sa: “Det gikk inn under synet. Det bare lagde en ring rundt øyeeplet, satte seg fast.” Sa: “Du vil alltid ha splinter.”

⁷ Jeg sa: “Jeg har hatt det siden jeg var to år gammel, det er fra en annen gang.”

⁸ Broder Roberson bak der, jeg ringte ham og fortalte ham om det. Sa: “Ikke bry deg om det”, sa, “jeg har to eller tre pund i meg”, sa han. Han er en veteran fra krigen. “Så det skader ikke, jeg har fått massevis av det.”

⁹ Og jeg husker visjonen fra Herren for ikke lenge siden. Husker dere at jeg fortalte om det her? Herrens sødme den morgenen, sa: “Vær ikke redd for noe, hvor enn du går, eller hva, for Jesu Kristi aldri sviktende Nærvær er med deg hvor enn du går.” Så han kan ikke, satan kan ikke drepe meg før Gud sier “det er fullført”. Ser dere? Han kan prøve på det, men han vil aldri lykkes i å gjøre det.

¹⁰ Så merkelig nok, dro jeg videre likevel, dro videre til møtet mitt, for jeg kunne se helt fint med dette venstre øyet, og jeg

dro videre til møtet likevel. Og så måtte de, broderen som skulle til indianerreservatet, avlyse det møtet, eller utsette det, inntil jeg kommer tilbake til vestkysten og drar opp på vestkysten. Så vi skal ha møtet der. Og i mellomtiden, tok broder Arganbright kontakt med meg, og så når det møtet er over, drar jeg også opp til Anchorage, Alaska. Grunnen til at jeg stolte så mye på . . .

¹¹ Mange av dere husker visjonen jeg hadde, der jeg hadde skutt grizzlybjørnen, ni-fots grizzlybjørn, (og menigheten husker at jeg fortalte det her), og karibuen. Jeg fikk en til. Husk at det er på lydbånd her, jeg så en kjempestor brunbjørn. Det kan være en Kodiak og det ville ikke ha fungert der nede i Canada, for de er ikke der, ser dere. Men hvor enn det kan være, vil det skje. Det vil skje, det er SÅ SIER HERREN. Det vil skje. Ser dere?

¹² Og nå takker jeg for at dere ba for meg. Jeg visste at mange av dere ville be når dere hørte at jeg hadde blitt såret. Og en liten gruppe som bare . . . Datteren min der bak, Rebekah, skrev et brev til søster Dauch som går her i menigheten og fortalte henne om det. Og hun ringte Meda et par kvelder etter det, sa: “Jeg vet ikke om det hjalp eller ikke, men alle vi som er i gruppen her oppe, kom sammen.” Metodistforkynneren og—og broder Brown, slektningene deres og alle dem, kom sammen, ba hele natten for meg. Sa: “Jeg vet ikke om Gud hørte eller ikke, men vi visste at broder Branham ba for så mange, vi tenkte at vi ville be for ham.” Det er det slaget Han hører, ser dere. Det er riktig, slike som det!

¹³ Broder Crase, en av våre brødre her, satan var etter ham helt nylig, traff en stikkrenne, åh, det bare skar hans . . . fullstendig. Jeg forstår ikke hvordan han i det hele tatt kom gjennom det i live. Og så lå han der ute på sykehuset og fortalte at det var en liten broder som kom inn fra New Albany, som heter Medcalf, og han sa: “Broder Crase, jeg—jeg er—jeg er ikke verdig til å komme og be for deg, men”, sa, “Herren bare la det på mitt hjerte, så jeg kunne ikke la være.” Og bare kom ut og knelte ned, og ba en liten bønn og gikk ut. Gud helbredet broder Crase akkurat der. Ser dere? Når, ser dere, det er helbredelsesgaven i Kristi Legeme, ser dere, ett lem til et annet.

¹⁴ Ikke tenk fordi du bare er en lekmann; at, du er et fullverdige medlem som alle andre. Det er like mye min finger som denne armen er min arm, eller dette øret er mitt øre. Ser dere? Det er bare et lem på kroppen. Og vi alle . . . Hvis ett lem lider, lider alle lemmer med det. En enhet, hvilken velsignet enhet! Nå, jeg . . .

¹⁵ Så etter det, nå har jeg tatt på meg noen flere møter, og jeg satte av litt tid der for en kveld igjen i tabernaklet, om Herren vil. Og, om Gud vil, førstkommende søndag morgen ønsker jeg å tale over *Profetens spor*, og deretter, i tabernaklet.

¹⁶ I morgen kveld, eller søndag kveld, er jeg her oppe i Gospel Tabernacle, en av våre brødre, broder Ruddell. Jeg ønsker å tale over emnet, *Å slippe ut dampen*, om Herren vil.

17 Og så neste tirsdag, så må vi reise til Wisconsin, med Full Gospel Business Men sitt regionstevne. Og jeg vil være der i tre kvelder. Det er ved . . . Billy, hva er navnet på den byen? Mottok . . . [Broder Billy Paul sier: “Green Lake.”—Red.] Green Lake, Wisconsin. [“Torsdag.”] Når? [“Torsdag, fredag og lørdag; den syttende til den nittende.”] torsdag, fredag og lørdag; den syttende, attende og nittende, i Green Lake, Wisconsin, det regionale stevnet.

18 Og så på søndag, den tjuende, er jeg i Chicago i High School auditorium, det samme auditoriet som vi var i forrige gang. Husker du hva det navnet er? [Broder Billy Paul sier: “Stephen Mather.”—Red.] Stephen Mather High School auditorium, søndag ettermiddag.

19 Så på mandag er jeg borte på . . . Jeg glemmer navnet på stedet der Herren viste meg stevnet den gangen, om Ministerial Association of Chicago, som møtte meg for å diskutere emnene, vet dere. Jeg sa: “Og Herren viste meg borte på det stedet.” Det er et avskjedsmøte for broder Joseph Boze, som skal være her i morgen med fly, for å treffe meg, og en avskjedsfest for ham på mandag.

20 Så kommer vi rett hjem og så drar vi, for da er det på tide å reise til Southern Pines, South Carolina eller North Carolina. Og så ned til Columbus, South Carolina. Og så til Cow Palace på vestkysten. Og så opp gjennom til Grass City, og videre opp til Spokane, videre til Canada, og så inn i Alaska. Så vær i bønn for oss, vi trenger virkelig bønnene deres.

21 Og vi er opplært i Skriften, at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud. Og jeg tror, siden dette skjedde og å se folkets lojalitet og så videre . . . Noen sa: “Hvordan kunne dette skje, og hvorfor tillot Gud det?” Jeg kunne ha blitt drept på veien ut dit, et eller annet, Han—Han lot noe skje for å forhindre det. Husk, Skriften kan ikke feile: “Alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud.” Og, hvis jeg kjenner mitt hjerte, elsker jeg Ham. Jeg—jeg elsker Ham av hele mitt hjerte. Og det bringer oss litt nærmere hverandre.

22 Og, å tenk nå, at alle som har hørt om det, kan ikke forstå hvordan jeg i det hele tatt har et hode eller skuldre igjen, ser dere, etter å ha vært midt i denne eksplosjonen. Den var så nær meg, som sannsynligvis var en eksplosjon på nesten to tusen pund rett i ansiktet. Ser dere, det er nok til bare å gå helt i oppløsning, ser dere, bare bli feid vekk. Hvis det sprenget det kraftige stålgeværet og blåste geværløpet helt ut mot linjen på femti yard, og—og skjeffet, dere skulle bare ha sett geværet. Det så bare ikke ut som et gevær, det var bare biter som ble plukket opp.

23 Og så, ut av det, uten en eneste skade. Priset være den levende Gud! Bare nok til å hindre meg i å dra opp dit, før beskjeden

fra Eddie kom, om at jeg ikke skulle komme på det tidspunktet. “Underfulle nåde, hvor skjønt den lyder, som frelste en stakkar som meg!” Og det får oss til å forstå, å sette pris på at Gud er med oss. Gud er med oss, og hvor takknemlige vi er!

²⁴ Nå, jeg fortalte i morges, at jeg tenkte jeg ville komme ned, så kjære broder her da jeg kom tilbake . . . Jeg sa til søster Wood i dag, jeg antar at broder Neville . . . Billy ringte meg og sa: “Hør på budskapet hvis du kan.” Og jeg tror en liten bit av det metallet hadde smeltet og kommet ned under øyet mitt der, det plaget meg virkelig mye, men det er ute nå. De har vasket det ut. Og så da sa han . . . I kveld tenkte jeg at jeg ville dra ned, siden den kjære broderen sannsynligvis hadde forkynt slik, jeg vet hva det er, når du har ett stort møte, da er du virkelig hes, vet du, og—og halsen brenner og gjør vondt. Så jeg tenkte jeg ville dra ned, og jeg plukket ut et par Skriftsteder å lese. Jeg tenkte: “Nattverdskveld.”

Jeg ønsker alltid å ta nattverd.

²⁵ Så hadde jeg et par venner, de er her et sted. Jeg ser ikke så godt, som dere forstår. Det er fremdeles belladonna i det øyet, som gjør det utvidet, bare litt uskarpt. Og så, er de her, venner og slektninger av min kjære, gode broder, F.F. Bosworth, i Herligheten. Så Herren velsigne de menneskene, vi ba nettopp for dem på bakrommet.

²⁶ Nå, ikke glem, onsdag kveld er vårt bønnemøte midt i uken. Og jeg tror, broder Jackson, hans er torsdag kveld. Og broder Junior her oppe er på . . . Eller, broder Ruddell er på onsdag kveld. Og tabernaklet i Utica er på onsdag. [Broder Neville sier: “Det er på torsdag kveld.”—Red.] På torsdag kveld. Og så tilbake her søndag morgen, for et menighetsmøte.

²⁷ Og så nå, og søndag kveld skal jeg være sammen med broder Ruddell. Jeg skulle gjøre det på en onsdag kveld, men, uken etter, men jeg får det ikke til, så jeg måtte legge det til søndag kveld. Men nå, folket her i tabernaklet, bli rett her i tabernaklet, ser dere, for jeg drar opp til broder Ruddell den kvelden, bare for å tale, ikke for helbredelsesmøte. Og, men husk, hold deg rett på pliktens post, rett her i tabernaklet. Dette er ditt sted, ser du. Og så, vi forventer å få en fin stund. Og så be alle for oss mens vi fortsetter videre.

²⁸ Stoler på at Gud vil møte oss i kveld nå, rett før nattverden. Og nå tenker jeg . . . Er det alt vi har, kunngjøringer, som vi vet om? [Broder Neville sier: “Ja.”—Red.] Nå, legger veien . . . [“Begravelse, i morgen ettermiddag.”] Hva, broder? [“Begravelse, i morgen ettermiddag, klokken to.”] En begravelse. [“I Edmonton. J.T. sin mor.”] Åh, ja. Begravelsen til . . . en av våre broder-evangelister fra dette tabernaklet her er bare . . . Vel, han er en av oss her. Han drar ut og er pastor og forkynner, en broder J.T. Parnell. Hans kjære, lille mor døde her om kvelden,

en liten, krumbøyd, gråhåret mor. Og det vil være i Edmonton, Kentucky. Begravelsen er i morgen. Jeg vet at mange av dere lurte på, om vi kunne sende blomster til henne, men det var ikke mulig. Og den eneste måten menigheten kunne ha sendt en krans dit, er ved å bestille den via telefon, og la så postmannen bringe den ut. Og det måtte sendes ut i morgen, enten den kommer dit eller ikke, blomstene, så det gjør det vanskelig. Men vi ønsker virkelig å vise medfølelse, broder, med vår broder Parnell som mistet moren sin, noe jeg også har opplevd helt nylig. Og jeg er sikker på at søster Spencer og mange andre her føler med deg, også, som helt nylig har gått gjennom skygger og sorger.

²⁹ La oss nå bøye våre hoder bare et øyeblikk, i Hans Nærvær, for bønn. Nå, jeg vil at dere skal be for meg. Og det er litt vanskelig her i kveld, å prøve å se, og dette lyset blir uskarpt. Og—og øyet mitt er helt i orden, men de putter noe belladonna i det, for å utvide det. Dere vet hva det er. Og det har vært slik i omtrent seks dager nå, ser dere, og han sa at det kunne vare i en uke eller ti dager til. Så be for meg. Og så gjenlyden fra denne mikrofonen mot veggene, be for meg. Og kunne jeg se hånden din, og Gud, om du har en forespørsel, bare løft opp din hånd. Gud, svar på bønn, idet vi høytidelig samles og bøyer oss nå.

³⁰ Vår Himmelske Far, Du har bestemt at vi skal samles. Det er Guds vilje at vi skal komme sammen, idet vi ser Dagen nærmer seg, og la det være regelmessig, Herre, for å bringe oss nærmere Deg og nærmere hverandre, i et fellesskapsbånd, gjennom Jesu utgytte Blod som gjør det mulig.

³¹ Vi er så takknemlige i kveld, Herre. Jeg—jeg—jeg har aldri vært så takknemlig for å—å være her, Herre, og jeg—jeg er bare så takknemlig til Deg. Jeg kan bare ikke finne ordene for å uttrykke hvor takknemlig jeg er, for å ha syn og hørsel, og for å være blant de som lever her på jorden, for å videreføre Evangeliet. Det gjør oss så takknemlige, Herre, når vi ser hvor nær at bare . . . Når menn med stor forståelse bare klør seg i hodet og sier: "Hvordan kunne det skje? Bare Guds hånd!" Derfor bøyer jeg mitt hode i ydmykhet, Herre, over å se miraklet som ble gitt meg, at det ble utført rundt der Din tjener sto. Jeg er så takknemlig. Og nå, Far, innvier jeg livet mitt på nytt til tjeneste for Deg igjen, etter å ha vært der nede. Det er umulig i dette livet, å være noe nærmere døden enn det, og så leve. Så jeg er takknemlig.

³² Og nå ber jeg for alle disse menneskene som løftet opp sine hender i kveld, hver og en av dem hadde en forespørsel. Og mange av dem har høsttakkefest, nesten alle, Herre, i sine hjerter, for det Du har gjort for dem også.

³³ Nå har vi kommet i kveld, for å samles over en veldig spesiell anledning, det vil si å ta det vi kaller "nattverden" eller "Herrens Nattverd". *Kommunisere* er "å snakke med, eller

samtale med”. Og det er det vi gjør nå, Herre, samtaler med vår Herre, kommuniserer, snakker, venter på Ham for Hans svar.

³⁴ Og nå, Far, ber vi om at Du må kommunisere tilbake til oss i kveld gjennom det skrevne Ord. Og gi oss noe i våre hjerter, stabiliser vår—vår—vår reise, Herre, og gi oss nytt mot. Og velsign vår pastor, Herre, vår kjære broder, Din tjener, og hans kone og familie; og diakonene og tillitsmennene, og enhver person som kommer til menigheten. Å Gud, dra oss nærmere Deg. Må det bli, som poeten sa: “Velsignet være det bånd som binder våre hjerter i kristen kjærlighet. Vårt fellesskap med beslektede sinn er som det ovenfor.” Gi det, Herre. Velsign alle andre tilbedere over hele verden. Og nå, Far, bryt Livets Brød til oss mens vi venter på Deg. I Jesu Kristi Navn, Ditt elskede Barn, ber vi om det. Amen.

³⁵ Nå, mange mennesker liker å notere ned ordene der en forkynner kan lese fra. Og jeg har . . . I ettermiddag etter at jeg var ute med broder og søster Wood, og vi hadde vært nede for å treffe vår broder Gobel Roberson, og så hadde vi, i utstillingsrommet hans, så kom vi tilbake, og jeg tenkte . . . De . . . Søster Wood fortalte meg hvilket fantastisk budskap pastoren vår hadde denne morgenen. Og jeg kom bare til å tenke på at den stakkars, lille karen, kanskje har en sår hals, og jeg har det også, men jeg—jeg tenkte vi kunne dele dette sammen, kanskje, hvis han ba meg om å tale. Og jeg skrev ned noen få notater her som jeg ønsker å snakke om.

³⁶ La oss først slå opp i Andre Korinterbrev 6,7 til 10. Første Korinterbrev, det 6. kapitlet, 7. verset til og med det 10. verset. Og så Første Mosebok 14,18 til 19. Og ta ut derfra, om Herren vil, en bak- . . . eller en bakgrunn fra teksten. Og nå vil jeg lese fra Første . . . eller fra Andre Korinterbrev, det første, Andre Korinterbrev 6,7 til 10.

Ved sannhetens ord, ved Guds kraft, ved rettferdighetens rustning på høyre side og venstre side,

ved ære . . . vanære, og ved onde rykter og gode rykter, som forførelse, men likevel sanne;

som ukjente, . . . men likevel godt kjente; som døende, og, se, vi lever, som straffet, men likevel ikke drepte,

som sorgfulle, men likevel alltid glade, som fattige, men som likevel gjør mange rike, og som de som ikke har noe, men likevel eier alt.

Første Mosebok 14,18 og 19.

Så kom Melkisedek, kongen i Salem, med brød og vin. Han var prest for Den Høyeste . . .

Han velsignet Abraham og sa: Velsignet være Abraham av Den Høyeste Gud, Han som eier himmel og jord.

³⁷ Og hvis jeg skulle kalle det en tekst, ønsker jeg å tale over emnet, . . . *Eier alle ting*. Som i Korinterbrevet her, vi . . . Det står at vi er—er fattige, men likevel eiere av alt. *Eier alle ting*. Nå, jeg liker dette. Nå, i Første Mosebok leser vi om Abraham som møter denne store Mannen kalt Melkisedek, som var Eieren av både Himmel og jord. Så, Han var Eieren av alle ting, Eieren av Himmel og av jord, det vil si, av alle ting.

³⁸ Nå, vi kjenner historien om Abraham og hva som hadde skjedd. Han hadde blitt kalt til et—et sted for tjeneste. Han hadde blitt kalt ut av landet sitt, kaldeernes land og byen Ur, der han hadde vært sammen med sin far og sitt folk. Og det er nede i Sineardalene, sannsynligvis et rikt, fruktbart land. Og Abraham, som vi forstår, var ikke noen spesiell person i verdens øyne. Og det vil si, han var ikke en konge, eller en monark, eller en makthaver. Han var bare en mann. Og han hadde giftet seg med sin halvsøster, som var Sarah, og giftet seg sannsynligvis med henne da hun var en ung kvinne. Og Gud hadde kalt ham i en alder av syttifem, til et liv i tjeneste, og det inkluderte også hans medhjelp.

³⁹ Og akkurat her kunne vi begynne. Jeg tror at når Gud kaller en mann til tjeneste, hvis han er en gift mann og har en medhjelp, så kaller Han hans kone med ham, fordi de to er ett. Og så, der ser vi senere at Gud muligens ville ha drept Sarah da hun tvilte på Engelen budskap, tjuefem år senere, da de satt under eika den dagen, men da hun lo da Engelen fortalte henne, eller fortalte Abraham at hun skulle bli mor, og Sarah lo inni seg og sa: “Hvordan kunne jeg, så gammel?” Nitti år gammel, og mannen hennes hundre år gammel. Hans . . . morslivet hennes hadde vært uttørket i årevis, og kroppen hans så godt som død. Så hvordan kunne hun noen gang føle lyst med mannen sin igjen? Og hun lo for seg selv.

⁴⁰ Og Engelen, med ryggen Sin vendt mot teltet, sa: “Hvorfor lo Sarah?”

⁴¹ Og hun benektet det. Nå, det er å fortelle Gud rett i Hans ansikt at Han tar “feil”. Ser dere? Og det ville ha tatt livet hennes, men Gud kunne ikke ta Sarah, fordi hun var en del av Abraham. Ser dere? Og hun var i pakten med ham, så hun måtte gå med ham. Så Han kunne ikke ta Abraham . . . eller ta Sarah, uten å ta en del av Abraham, for disse to er ett.

⁴² Et vakkert bilde på oss i dag, uverdige, vi fortjener døden når vi synder, men Gud kan ikke drepe oss, fordi Han ville . . . vi er en del av Kristus. Ser dere? Det er vår nåde, fordi vi er i forening med Kristus. Er ikke det en vakker tanke, forening med Kristus? Så derfor, våre synder, når vi gjør dem, burde vi raskt bekjenne dem, at “de er feil”, fordi Gud ville ta livet vårt. Men Blodet svarer i vårt sted, og Gud kan bare ikke krysse det Blodet. Ser dere? Han kan bare ikke gjøre det, fordi det er et løfte at Han

ikke vil gjøre det. Så Han kan ikke bryte Sitt Eget løfte. Ser dere? Så Gud befant Seg med hendene bundet, for å si det sånn. Ser dere, Han kan ikke bryte Sitt løfte. Og Han lovet Det gjennom Blodet, enhver som trodde, ville ha Evig Liv, og Han kan ikke bryte det løftet.

⁴³ Så vi ser at Abraham, i lydighet, forlot sitt hjem, forlot sitt land, og atskilte seg fra alt, alle sine jordiske eiendeler, for å reise i et fremmed land og bli der. Et bilde på Menigheten. Vi blir bedt om å forlate alt som er i denne verden, for å følge Kristus.

⁴⁴ Nå, vi ser at Abraham fortsetter, år etter år. Og han tok en del med seg, som var faren hans, og han døde med en gang. Og så tok han med nevøen sin, som var Lot, og Lot atskilte seg på grunn av en krangel og dro ned for å bo i Sodoma, selv om han var en del av Abraham. Og Gud ga landet og alt som var i landet, til Abraham, han arvet alt sammen. Gud sa: “Se mot øst, vest, nord og sør, og alt sammen tilhører deg og din ætt etter deg. Alt er ditt!”

⁴⁵ Nå, en dag hadde Abraham det litt vanskelig, og Lot hadde det lett, der han vadet i synd. Hvor lett det er og hvor behagelig synden ser ut til å være, og hvor uskyldig den ser ut til å være. Nå, hvis Lot sier dette: “Så lenge jeg tror! Jeg tror på Gud, så hvorfor kan jeg ikke dra ned hit til Sodoma, og—og det vil bli helt i orden. Jeg er en troende.” Men det var ikke helt i orden.

⁴⁶ Ser dere, Gud, da Han kalte Abraham, kalte Han ham til å atskille seg fra alt. Og det er det vi må gjøre. Gud kaller oss til en total atskillelse fra synd: “Kom ut fra det, ta ikke del i det!” Hold deg unna det, fra enhver form for ondskap. Atskillelse, fullstendig tilintetgjort fra det! Hold deg på avstand fra det. Ikke trå på dens grunn, uansett hvor—hvor den . . . fin den ser ut.

⁴⁷ Dere der ute, dere tenker kanskje nå, her er det: “Broder Branham, noen ganger blir jeg—jeg fristet til å stjele, eller noen ganger blir jeg fristet til å røyke.” Eller noen ganger tenker kvinnene: “Jeg blir fristet til å kle meg som verdens mennesker, vet dere, de umoralske klærne og slikt. Jeg blir fristet”, de unge damene. Nå, du tror det er fristende, hva med her borte, hvor du må passe på enhver liten bevegelse du gjør, ser du, i en tjeneste. Så mye større ting det er over her, og de vil måtte stå til ansvar for mer. Fordi, dere må stå til ansvar for deres egne sjeler, men vi må stå til ansvar for alle vi taler til. Ser dere? Så satan bare hele tiden . . . Hvor du ville si, du: “Er ikke det en nydelig, liten kjole? Det er helt feil å kle seg i den, men er den ikke vakker? Den ville passet meg helt perfekt.” Mens for meg . . . Nå, det, du vet at det er feil. Men for en forkynner, er det: “Du burde dra til dette møtet her, dette er helt perfekt. De sier det er så flott, forsamling- . . .” Og likevel må du vente og høre Gud si “gå”, ser dere. “Åh, vil du dra bort hit og besøke denne personen her? Dette er *slik-og-slik*.”

Og du må passe på, være forsiktig. Ser du? Åh, det er så listig. Og nå må vi passe på disse tingene.

⁴⁸ Nå, Abraham måtte også passe på. Men han, i stedet for å gå ned til Sodoma med Lot, atskilte han seg og dro ut i ørkenen, valgte veien med Herrens foraktede få. Det burde være vår holdning. Velge veien med Guds folk, uansett om det er vanskelig eller lett, gå likevel. Vær klar til å dra når som helst, nå, hvor enn Han kaller deg.

⁴⁹ Nå, etter dette skjedde, så kom det—det en konge som gikk til krig, sammen med en liten folkestamme der oppe, og feide ned gjennom dalen og inntok alle de små gruppene, små kongedømmene, og inntok, kom inn i Sodoma og tok kongen av Sodoma og Gomorra, tok Lot (Abrahams nevø), hans kone, hans døtre, hans barn, alle sammen, og all deres eiendom, alt de hadde, fortsatte rett videre, og rensket ut landet etter som de skred fram. Åh, for en fryktelig ting, syndens lønn er døden! Lot innså, uten tvil, da han gikk bortover der og kanskje med et—et tau eller en kjetting rundt halsen, som en slave; hans barn, unge jenter kunne bli voldtatt; og hans kone, og alt, og sannsynligvis dø når som helst om han ikke adlød en ordre, og dro kanskje inn i et annet rike et sted, for å være slave resten av sine dager.

⁵⁰ Men Abraham, da han fant ut at Lot hadde blitt tatt, var det en del av Abrahams eiendom. Og Abraham kan ha sagt dette: “Gud, Du fortalte meg, at hvis jeg ville adlyde Deg og gå inn her, i dette landet, ville Du gi dette til meg. Det tilhører meg. Og Lot er en del av dette, og jeg går etter ham.” Så samlet han troppene, eller samlet sammen tjenerne sine, og bevæpnet dem. Og han tok tjenerne sine og dro ut på leting, til han fant denne kongen med alle disse andre små kongedømmene. Se hvilken mektig hær de var da! Men under Guds ledelse, Sjefsgeneralen, atskilte han seg, og stormet imot dem og nedkjempet kongene, og brakte Lot tilbake og alle de små kongedømmene, førte dem tilbake til dem, til hjemlandet sitt igjen.

⁵¹ Hvilket bilde av Kristus i Abraham der, kom etter at fienden som hadde erobret alt, og Kristus kom og brakte oss tilbake igjen.

⁵² Nå ser vi i denne vakre historien, at Abraham, på veien tilbake, da han kom tilbake etter at seieren var over, møtte han Eieren av Himler og jord, Melkisedek, som er Jerusalems Konge, Kongen i Salem, som var Jerusalem, som er Fredens Konge, som er Rettferdighetens Konge. Han hadde ingen far, Han hadde ingen mor, Han hadde ingen begynnelse og Han vil aldri ende, så det var ikke noe annet enn den Allmektige. Og Han møtte ham på veien hjem, etter at kongen var nedkjempet. Han møtte Innehaveren, Han som eide alle ting, møtte ham på veien tilbake. For en herlig ting! Nå, Abraham . . .

⁵³ Jeg liker dette. Abraham var arving til alt, ved løftet, slik at han kunne gjøre krav på alt som var i landet, og selve landet.

Abraham hadde blitt gitt løftet. Nå, vi forstår at Abraham var den fattigste mannen i hele landet, fordi han levde ute i ørkenen, og levde i fred med Gud. Og Lot, rik, bodde i byen og ble byens borgermester; han satt i porten, han var en dommer, og dømte byen, og hadde alle rikdommene og slikt. Men Abraham var i ødemarken, og . . . kanskje den fattigste mannen i landet, og likevel hadde han retten til å eie alt. Amen! Det er det jeg liker.

⁵⁴ Åh, i kveld er vi kanskje ikke rike på denne verdens gods, men vi eier alle ting. Menigheten Selv eier alt. Fattig, men likevel rik og eier alt. Jeg liker det. Han . . . Vi—vi er. Den gamle sangen vi pleide å synge for mange år siden, “Min Far er rik på hus og land, Han holder verdens rikdom i Sin hånd! Rubiner og diamanter og sølv og gull, kassen Hans er full, Han har uendelige rikdommer.” Og vi er eiere av det, fordi vi er et barn av Kongen. Amen. Barnet blir alltid arving, vet vi. Ja vel.

⁵⁵ Abraham kunne gjøre krav på det, selv om han var fattig, kveget hans sultet; Lot tok det beste landet. Han hadde lite vann. Varme dager, og gjeterne hadde vært i vanskeligheter, og alt så ut til å ha gått galt for Abraham, men likevel eide han alt sammen.

⁵⁶ Og, i dag, blir den sanne troende kastet ut fra folket, blir kalt en “fanatiker, holy roller”, eller et slags fornærmende navn, en slags religiøs fanatiker, og likevel er han arving til både Himler og jord. “Salige er de saktmodige, de skal arve jorden.” Åh, du! Snakk om å være nødt til å bo i en hytte eller et eller annet sted, og knapt nok penger til å betale husleien din, men likevel eier du alt sammen. Amen. Må jobbe og slite og svette for noen få dollar, for å tjene et ærlig levebrød, for å sette sko på barnas føtter, og for å mette deres små sultne munn, og likevel eier, arving til alt som er her. “De saktmodige skal arve jorden.” De eier den. Åh, du, jeg liker det! Eier av jorden! Hvem er det? Den troende. Den troende har en eiendomsrett, skjøte, det er riktig, ved Jesus Kristus, at “han skal være eier av hele dette universet”. Det er riktig. “De saktmodige skal arve jorden.”

⁵⁷ Abraham hadde—hadde, kunne innta det landet, fordi . . . og det som var i det. Gud ga det til ham. Og Lot var en del av det landet. Så Abraham hadde rett til det. Han kunne—han kunne kreve eller ta det i besittelse. Han sa: “Nå, Gud, Du ga meg løftet, at det som var i dette landet og alt i det, var mitt, og Du ga løftet. Nå har min slektning blitt tatt, og alt han har, er borte.”

⁵⁸ Med andre ord, hvis jeg hadde anvendt det i dag, ville jeg si, kunne Menigheten si: “Herre Gud, her er broren min, han ligger her, rammet av kreft, han er rammet av tuberkulose, han har *det-og-det*. Jeg tar tak i løftet, det er min eiendom. Du—Du fortalte meg det!” Amen! Der har du det. Så, da kan du gå etter den fienden, den djevelen, og slakte den, akkurat som Abraham drepte kongene og brakte tilbake sin eiendom. Amen. Jeg liker det. Det er til den troende.

⁵⁹ Selv om Abraham hadde rett til løftet, og løftet var hans, måtte han likevel kjempe for å ta det i eie. Amen. Der har du det. Den troende i dag, selv om vi er arving til alle ting, selv om er vi arving til enhver åndelig velsignelse, enhver fysisk velsignelse, enhver velsignelse Bibelen lover, så må du likevel kjempe for hver tomme av det. Det er slik Gud har satt det opp. Det har alltid vært slik. Du må kjempe for å innta det du vet er ditt eget. Du må kjempe for å innta det. Og det er det vi må gjøre nå.

⁶⁰ Du sier: “Broder Branham, jeg trenger helbredelse.”

⁶¹ Løftet er ditt. Men, hvis du noen gang får det, kommer du ikke til å få det lett, det kan jeg fortelle deg. Du vil måtte ta det bort fra satan. Satan kaprer helsen din, du har rett til å gå til—til satan, si: “Gi det tilbake! Gi det fra deg! Jeg kommer i Herrens Navn, Han som eier Himler og jord, og jeg er Hans arving. Gi det tilbake! Du tok barnet mitt, du fikk henne til å knytte seg til feil gutt. Du tok gutten min og knyttet ham til feil jente. Jeg gjør krav på dem! Det er riktig. Jeg krever barna mine, jeg krever min broder, jeg krever min søster. Ja, satan, du har tatt dem fra Guds hus, lokket dem ut der, men jeg kommer etter dem. Jeg gjør krav på dem.”

“Vel, hvordan vet du det?”

⁶² “Jeg er en arving til alle ting. Amen. Det er gitt meg. Jeg er en arving, jeg kan gjøre krav på alt som Gud lovet meg.” Amen. Der har du det. “Det er mitt.” Hvordan får du det, noe du har gjort? Nei, sir. Det er den ufortjente gaven som Gud ga oss, og den er vår, den tilhører oss. Satan kan ikke holde på det, hvis du går til ham med Skriftens autoritative Ord, i tro, for å si: “Det er mitt! Legg det ned.” Amen. Glory! Jeg liker det. “Satan, legg det ned. Du tok det fra meg. Gi det tilbake, for jeg gir deg et formelt varsel. Jeg har bekjentgjøringen skrevet rett her på Ordet: ‘Himler og jord skal forgå, men denne bekjentgjøringen skal ikke.’ Så jeg kommer med denne bekjentgjøringen, for å advare deg, om at Jesus Kristus sa at hva enn jeg ber Faderen om i Hans Navn, vil Han gi meg. Hvis jeg sier til dette fjellet: ‘Flytt deg’, og ikke tviler i mitt hjerte, men tror at det jeg har sagt skal skje, så kan jeg få det jeg har sagt. Legg det ned!” Det setter ham i bevegelse. Det setter ham ikke i bevegelse, det får ham til å løpe. “Legg det ned, for jeg har kommet med Skriftens autoritet. Jeg er en troende.” Får dere tak i det? Ja, sir. Ja, sir.

⁶³ Hva måtte han gjøre først, Abraham, for å kunne gjøre dette? Han måtte plassere sin tro på det solide klippe-fundamentet i Guds lovede Ord. Se, alt han hadde, var en liten gjeng med tjenere, sannsynligvis et dusin. Og det var sannsynligvis et par tusen menn, bevæpnet. Og hans menn var ikke soldater, de var tjenere, kvegoppdrettere, sauegjetere, gjetere; sannsynligvis gamle, rustne kniver som de hadde plukket opp et sted, og lagt oppe i . . . der ute, og mye regn hadde falt på dem, de var rustne.

Men Abraham så ikke på den rustne kniven, eller at de ikke hadde skjold i det hele tatt. Han plasserte sin tro på Guds Ord. Der har du det. Det er det som gjør det. Det er det.

“Hvordan skal du bekjempe dem når du kommer dit?”

⁶⁴ “Det er ikke opp til meg. Det er opp til meg å plassere min tro på det Gud sa. Det er mitt, jeg går etter det som tilhører meg.” Amen. Nå, når folk som er syke, kan se det, er sykdommen omtrent over med det samme. Ser dere? Ja visst.

⁶⁵ Når en synder kan se at du ikke trenger å synde! Mange mennesker, de synder fordi de må synde. Det er en sørgelig tilstand når du sier at du “må synde”. Men når du innser at du ikke trenger å synde lenger! Det er folk som bare reiser seg og banner og ler deg opp i ansiktet, og—og kaller deg en “idiot” og alt annet, de er bevisst syndere. Ser dere, da er det ikke noe håp for dem. Men den mannen som stadig gjør noe, de ønsker ikke å gjøre det. Han—han stjeler, selv om han ikke ønsker det. Og han lyver, han ønsker det ikke. Han—han gjør ting han—han ikke ønsker å gjøre, han ønsker ikke å være en synder. Det er håp for ham, hvis du kan få ham til å se hva som er Sannheten. Ser dere? Kom opp til Guds løfte og bygg din tro på det, og gå ut dit til fienden. Han kan ganske enkelt ikke holde på det lenger, det er alt, fordi det er ditt.

⁶⁶ Nå, la oss se på denne karen nå. Her sa Abraham: “Jeg er arving. Dette tilhører meg, alt i dette landet tilhører meg. Fordi Gud . . . Jeg har det ikke ennå.” Men han eide det, det var hans uansett.

⁶⁷ Nå er vi arvinger til alle ting. Er det riktig? Vi er arvinger til alle ting. Bibelen sa det her nettopp. Vi er arving til alle ting, alt. Vi er ikke i besittelse av det ennå, men det er vårt. Amen. Åh, glory! Jeg har ikke en tomme jord, men alt sammen er mitt, likevel. Ja visst. Alt sammen er vårt, tilhører folket, Menigheten, de troende, Kristi Brud eier hver minste del av det. Russland kjemper for det, De forente stater kjemper for *det*, og dette kjemper for *dette* og *dette* over der, og så kaller de oss “gale”. Bare sitt stille, du eier det, like fullt. Amen. Kommer til å arve alt sammen uansett, så la dem bråke og sprengte hverandre i luften. Det tilhører oss. Det er vi som får det. De ville aldri ha trodd det, men vi gjør det likevel. Gjør det, likevel!

⁶⁸ Hvem hadde trodd at den lille, gamle, fattige mannen der oppe, med det lille, magre, benete kveget oppe på toppen av åsen, eide alt sammen? Hele Palestina tilhørte ham. Ja, sir. Så da han kom til et punkt der oppgjøret kom, viste det seg at Gud var med ham. Han tok den lille håndfullen med menn og gikk ut der og slo i hjel alle sammen, og brakte tilbake det han eide. Amen. Jeg liker det. Hvorfor? Han plasserte sin tro på Guds Klippe-løfte. Det er det som trengs. Han bygde ikke et nytt fundament, ble medlem av en organisasjon eller skaffet noe slikt som dette. Han

plasserte sin tro på det Løftet! Amen. Slik var det, på det Løftet, og der marsjerte han fremover! Rustent sverd eller ikke rustent sverd, spilte ingen rolle for ham, hans tro hvilte på Løftet.

⁶⁹ Og når du kommer frem for å bli bedt for, hvis du ønsker frelse, hvis du ønsker Guddommelig helbredelse, uansett hva, hvis du er en troende, er du en arving til ethvert løfte. Så plassér din tro på løftet og marsjér fremover, og si til satan: “Gi det tilbake! Gi det tilbake! Det er mitt.” Ikke la ham lure deg. Stå rett der på linjen, han vil gi det tilbake. Gud sa han ville, så han er nødt til å gjøre det. Det er din autoritet. Det er riktig, arving til alle ting!

⁷⁰ Han sto på det fundamentet, Løftesordet, og han hadde en arving. Han var arvingen, så han visste det. Ja vel, sir, etter at løftet hadde blitt stadfestet for ham, hadde han fellesskap da med Løftesgiveren (jeg liker det) etter at Gud ga løftet. Og så, ser dere, Abraham hadde aldri hatt en prøvelse før, så han . . . av det slaget. Så han visste at alt sammen tilhørte ham, og det var løftet, men han hadde aldri trengt å kjempe mot en hær. Han visste ikke noe om det. Han—han var ikke opplært til å kjempe. Abraham var ikke en kriger, han var en bonde. Og Abraham kunne ikke gjøre noe, for han—han var ingen soldat. Mennene hans var ikke soldater, de var bønder. Så det eneste han kunne gjøre, var bare å ta Guds løfte, plassere sin tro på løftet og gå ut, gå etter det. Så da Abraham så det og tok tak i løftet, og fant ut at Gud stadfestet det for ham, at Han holder Sitt løfte . . . Amen! Der er det.

⁷¹ Hvis du ikke har mottatt Den Hellige Ånd ennå, ikke vet noe om Den, og noe i ditt hjerte forteller deg at du ønsker Den, så stå rett der. Det er Evig Liv, det er det du er arving til. Stå rett der, og se satan rett i ansiktet og si: “Du er tyven, du er! Jeg har kommet for å ta i eie det Jesus Kristus døde for at jeg skulle ha, gi det tilbake nå! Kom deg vekk!”

⁷² Da først, når du minst tenker, vil Den Hellige Ånd bli utøst over deg. Da skjer det noe. Noe vil skje. Hva er det? Gud stadfestet at Han holder Sitt Ord. Det er helt riktig. Så, ser dere, så etter at du ser at Ordet er stadfestet for deg, at du er frelst, at du har Den Hellige Ånd, hva da? Abraham hadde vunnet seieren, her kom han marsjerende tilbake; han var på vei ned, med sin tro plassert på Ordet, slik at han kunne bringe det tilbake, det han hadde mistet, og her kom han tilbake med det, går seirende tilbake. Det er det samme du kan gjøre. Hvis du ikke har Evig Liv, be Gud. Bekjenn syndene dine, tro på Guds Sønn, ta imot dåpen i Den Hellige Ånd og si: “Gud, jeg kommer for Den, jeg er her for å motta Den.” Så kommer du tilbake, med seier. Du har fått Den. Amen. Bare skinner, du store, fuglene synger annerledes, og alle . . . Da har du kjærlighet for alle. Det gamle hatet, ondskapen, stridighetene er over. Elsker alle sammen! Åh, dere har bare en herlig stund, synger, roper, priser Gud. Bryr deg ikke om hva noen sier om deg. Alt er bra. Ja visst, i seiersmarsjen!

73 Hvem kom så ut for å møte ham? Hvem kom ut for å møte ham? Melkisedek. Melkisedek kom ut for å møte ham, etter at han hadde fått sitt Ord stadfestet. Melkisedek var Den som hadde gitt ham Ordet. Så plasserte han sitt Or- . . . sin tro på Ordet, fikk seier og vendte tilbake, da hadde han fellesskap. Amen. Nå, det vil du også. Åh, Hans Ord vil bli noe nytt for deg, når du en gang får dåpen i Den Hellige Ånd. Åh, du!

74 Åh, du sier: “Jeg kan ikke skjønne disse tingene. Jeg tror ikke på å rope. Jeg tror ikke på å tale i tunger. Jeg tror ikke på Guddommelig helbredelse.” Det viser bare at du aldri har fått seieren. Det er riktig. Men en gang du får seieren, så har du fått den. Da har du det. Ja, sir, da kan du rope. Jeg . . .

75 Du skjønner, en gang pleide jeg å tenke på, angående å danse i Ånden, jeg så noen reise seg og danse i Ånden. Nå, jeg har sett etterligningen av det, men jeg har sett den ekte tingen, også. Så, jeg fant ut, hvorfor folk kunne danse i Ånden? Vel, jeg har aldri sett noen gjøre noe upassende, jeg har aldri sett noen oppføre seg umoralsk. Jeg—jeg ser det alltid like anstendig og i orden og sødme, og til og med syndere løper til alteret og blir frelst mens det pågår. Vel, jeg lurte på hvorfor det var slik, og jeg fant ut at det handlet om seier.

76 David danset foran Herren, da Arken ble brakt tilbake til Sitt hvilested. Amen. Da David så Ordet, slik Det var da, med steintavlene, brakt tilbake til Sin rette plass, frydet David seg og danset i Ånden, rundt og rundt og rundt. Hvorfor? Han så Ordet tilbake på Sin plass. Amen.

77 Det Ordet trenger, kommer ikke fra et eller annet seminar, noe teologisk virvar; men en gammeldags, Gud-sendt predikant bak talerstolen, med Ordet, og se Gud stadfeste og bevise Det.

78 Da sa David: “Ære være Gud, dette er Det!” Og rundt og rundt og rundt og rundt. Hans lille, arrogante kone satt der oppe, som var kongsdatteren, sa: “Ja, han—han—han gjør meg flau.”

79 Og David sa: “Liker du det ikke? Se på dette!” Og rundt og rundt gikk han igjen. Ja! Åh, du store, for en stund han hadde!

80 Du vet, Gud så ned fra Himmelen, sa: “David, du er en mann etter Mitt Eget hjerte.” Ser dere? Ser dere? Hvorfor? Han hadde mistet all stolthet, han hadde mistet alt sitt eget. Selv om han var gift med en kongsdatter, men det brydde han seg ikke om da. Han visste at han kjente Eieren av Himler og jord, og her kom Guds Ord rett tilbake blant dem igjen, og David var så glad at han danset. Han bare danset av all sin kraft.

81 Miriam, hun grep tamburinen og gikk nedover elvebredden og danset på den andre siden. Etter at hun hadde kommet gjennom Rødehavet og sett sine fiender drukne, da kunne hun danse i Ånden. Da hun så fiendene som hadde plaget henne, døde, da danset hun i Ånden. Det er riktig. Nå, ser dere, etterpå! Etter at slaget er vunnet, da kommer Guds herlighet ned.

⁸² Nå, vi finner ut at Han møtte ham. Og etter at løftet hadde blitt stadfestet, hadde han—han fellesskap. Melkisedek kom ut for å velsigne Abraham, og Han sa: “Velsignet være Abraham, og velsignet være Abrahams Gud, Han som eier Himler og jord.”

⁸³ Åh, du store, hvor jeg liker det, den troendes løfte! Du sier: “Hva har det med oss å gjøre?” Til enhver troende! Den troendes løfte er Evig Liv. Den troendes løfte er Liv, glede, fred, langmodighet, vennlighet, tålmodighet, Åndens frukter, Guddommelig helbredelse, et dusin ting jeg har skrevet ned her, opp imot, som er din eiendom. Det tilhører deg, men du kan ikke få det før du kjemper for det. Det er ditt. Alt som er synlig, enhver timelig ting som er synlig, tilhører meg. Gud ga det til meg, fordi Han ga det til meg i Kristus. Og usynlige ting tilhører meg. Amen. Jeg liker det! Det du kan se, som Guddommelig helbredelse, og så videre, som det, det er bra, vi setter pris på det; men, det usynlige!

⁸⁴ Nå, vitenskapen kan utforske det og si: “Vel, la oss se, la meg ta denne mannen. Du sa han var helbredet, la meg ta ham ned og undersøke ham. La meg se hva som skjedde. Og du sier at du hadde en svulst en gang, sir?”

“Ja, akkurat *der*.”

⁸⁵ “Vel, la meg gjøre en vitenskapelig undersøkelse og se om den ikke bare sank inn og forlot. Du sier at du en gang var blind og nå ser du. Hvordan vet jeg det? La meg undersøke og se dette vitenskapelig.”

⁸⁶ Nå, de kunne undersøke det, men likevel er jeg—jeg arving til det, også, alt fysisk. Og så er jeg også arving til ting som ikke kan sees, der vitenskapen ikke kan undersøke. Amen. Usynlige ting, amen, jeg er arving til det. Ja, sir. De tingene som er synlige, jeg er arving til det. Selve denne jorden, er jeg en arving til, dere er arvinger. Enhver troende er en arving, han er en arving til det. Ja vel, så det usynlige! Han som eier hva? Himler og jord. Amen. Alle ting! Tror du det?

⁸⁷ Du sier: “Broder Branham, hva med der ute hvor du ikke kan se? Hvordan vet du det?” Det er fremdeles mitt. Det er riktig. Himmelen tilhører meg. Glad for at den er min, Gud sa det. Og det er riktig. “Vel, du har aldri sett, hvordan vet du at den er der?” Jeg vet at den er der uansett, Gud sa det. “Hvordan vet du at du er en arving til den, når du aldri har sett den?” Jeg tror Hans Ord. Amen. Ser dere? Jeg er en arving, du er en arving med meg, vi er alle arvinger sammen i Kristus Jesus.

⁸⁸ La dere merke til her i Korinterbrevet her, i Andre Korinterbrev, at Paulus sa, til og med om døden, vi har herredømme over døden. Tenk på det. Eier døden? Ja, sir, den er underlagt oss. Amen. Vel, glory! Jeg har glemte eksplosjonen av geværet nå, ser dere. Hvorfor drepte han meg ikke? Fordi han kunne ikke. Det er derfor. Gud var ikke villig. Han kan komme så mye han vil, men han kan ikke ta deg. Amen. Glory! Jeg betalte

min gjeld for det for lenge siden, da jeg trodde på Jesus Kristus, som er levende i all evighet. Nå, døden må lytte til det vi sier. Amen.

Du sier: “Eieren av døden?”

⁸⁹ Det var det Paulus sa her i Korinterbrevet. Selv døden eier vi. Ja, da de var i ferd med å kutte av ham hodet, sa han: “Åh, død, hvor er din brodd? Hvor er din brodd? Vis meg hvor du kan skremme meg.”

⁹⁰ Døden sa: “Jeg vil presse deg ned og legge deg ned i graven, og du vil råtne og forderves.”

⁹¹ Han sa: “Men, åh, Gud være takk”, [Tomt område på lydbåndet—Red.] “som gir oss seieren ved vår Herre Jesus Kristus.” Ja, sir. Død, helvete og graven, jeg eier alt sammen, fordi Han beseiret alt for oss. Eier!

⁹² Akkurat som Josva og Kaleb brakte tilbake beviset på et usynlig land, som hadde blitt gitt til folket ved et løfte. Josva og Kaleb brakte tilbake et bevis på at det fantes et slikt land. Nå, her nede hadde de løftet om det. Gud ga dem løftet, og de kom rett opp til landet, men de hadde aldri sett det, og Josva og Kaleb dro over til det lovede land og brakte tilbake beviset på at landet var der, og at det var et godt sted, som fløt med melk og honning. Amen! Hva var det? De skulle innta det landet. De hadde løftet. De var på vei dit, og de var nesten ved Jordan, og Josva gikk over og brakte tilbake beviset på at det var et godt land.

⁹³ Akkurat det Josva gjorde for Israels barn (*Josva* betyr “Frelser”, ordet Josva), og det var det samme Jesus gjorde for Menigheten da de drepte Ham. Han beseiret døden. Han beseiret helvete. Han beseiret graven. Og Han sto opp igjen med beviset, dåpen i Den Hellige Ånd, at det er et Land over elven, som de kaller den herlige evigheten. Amen. Han kom tilbake og ga oss et bevis. Hva gjør Den, broder Branham? Den får deg til å slutte å lyve, stjele, drikke, banne, umoral, alt mulig. Den skaper en ny skapning ut av deg. Jeg som en gang var død i synd og overtredelser, men det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg. Jeg er en ny skapning i Kristus Jesus, amen, arving til løftet. Halleluja! Ja, sir. Det landet tilhører oss. Hvordan vet du det? Josva sto opp fra de døde, brakte tilbake beviset, Den Hellige Ånd. Jeg fikk Den. Amen. Puh! Glory! Jeg er en arving. Åh, et Kongsbarn, et Kongsbarn, arving til alle ting! Bibelen sier det. Den samme Gud—den samme Gud som ga Israel et løfte om det lovede landet (det var en usynlig ting for dem), den samme Bibelen, den samme Gud ga oss et løfte om Evig Liv, og Den Hellige Ånd vitner om det. Kristus er levende, ikke død. Han lever midt iblant oss, lever i oss, gjennom oss, virker rundt oss. Amen.

⁹⁴ Det var Ham som satt på benken der nede her om dagen, da satan så en sjanse til å drepe meg, men han kunne ikke gjøre

det. Amen. Og han vil aldri gjøre det før Kristus sier det er klart. Amen. Uansett hvor mange ganger han kommer, vil han gå tomhendt tilbake, inntil Kristus gir en ordre. Amen. Et løfte, Gud lovet det. Det er Guds Ord som lover det, og vi tror det fordi vi er arvinger.

⁹⁵ Jeg er en arving til Guddommelig helbredelse. Jeg er en arving til glede, har rett til å være glad. “Så hva gjør deg så glad?” Jeg har rett til å være det. “Hvordan vet du det?” Fordi jeg er en arving til det. Amen! Puh! Nå føler jeg meg religiøs. Ja. Jeg er en arving til lykke. Jeg er en arving til glede. Jeg er en arving til fred. Jeg er en arving til Evig Liv. Jeg er en arving til Den Hellige Ånd. Amen. Jeg er en arving til ethvert bevis Den har. Amen. Jeg er en arving til Guds autoritet. Amen. “Hvem har gjort deg til det?” Ikke meg; Han gjorde det. Hver og en av dere er en arving til det samme.

⁹⁶ En arving til en trone! “Den som seirer, skal sitte med Meg på Min Trone, slik Jeg har seiret og sitter på Min Fars Trone.” Amen, en arving til alle ting! Ikke bare én ting; alle ting! Alt er under dine føtter. Til og med døden er under dine føtter, graven er under dine føtter, helvete er under dine føtter, synden er under dine føtter, alt er under dine føtter. Du er en arving! Du er . . . Du er død, og livet ditt er skjult i Gud ved Jesus Kristus, og du er oppreist igjen til Evig Liv, og sitter på Himmelske steder i Kristus Jesus. Åh, du! Puh! Kall oss hva du vil, kall oss hva du vil, si at vi er gale hvis du vil, men vi er arvinger. Arvinger til hva? Alle ting.

⁹⁷ “Er du en arving til Branham Tabernacle?” Nei, jeg er en arving til alle ting. Både det synlige, nåtid, fremtid, til alt, jeg er en arving til det.

⁹⁸ Og enhver synd og ondskap har blitt lagt under mine føtter, ved Jesu Kristi nåde. Han sto opp på påskemorgen, seiret over døden, helvete og graven, og gjorde meg til en arving, og sa: “Vent der, og Jeg skal gi deg løftet.” Og Hans salvede, autoritative tjener sa: “Løftet er til dere og til deres barn, til dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud vil kalle.” Jeg er en arving. Amen. Amen. Jesus beviste det for oss, i Sin oppstandelse. Åh, du store.

⁹⁹ Når vi har kommet inn på slagmarken mellom død og Liv! “Jeg er en syndner, broder Branham.” Du trenger ikke være det. Du er en syndner, fordi du ønsker å være det. Du trenger ikke være det. Gjelden er allerede betalt.

¹⁰⁰ “Broder Branham, jeg skulle ønske jeg hadde glede.” Du kan ha det. Du lar bare satan stjele fra deg privilegiene som Kristus døde for. Jeg er en arving til det. Alt sammen er mitt. Alt Han døde for, tilhører meg, tilhører deg. Vi er Hans barn, vi er arvinger til det, alt som Han døde for.

¹⁰¹ Nå, når du kommer inn på den slagmarken, “Åh, det finnes ikke noe slikt som dåpen i Den Hellige Ånd. Du vet, du—du—

du kommer til å oppføre deg rart. Og det kommer til å bli noe, kommer til å bli noe annet.” Jeg bryr meg ikke om hvor annerledes det er, jeg er en arving til det. Det er Livet, og jeg kommer etter Det. Det er riktig.

¹⁰² Det er det som burde være motivet til enhver synder. “Jeg kommer for å motta Den på grunnlaget av Den Hellige Ånd, som er her nå og ber meg om å komme og motta Den. Den er min. Jeg går ikke, før jeg mottar Den. Jeg vil ikke være en fanatiker. Jeg kommer til å bli akkurat her, jeg bryr meg ikke om hva som skjer. Jeg kommer ikke til å slutte å be, før Du gir meg Den Hellige Ånd, Herre, og jeg vet at Du vil gjøre det akkurat nå. Hvis det er noe galt i livet mitt, fortell meg om det, og jeg skal gjøre det. Hva er det, Herre, jeg vil gå og gjøre det rett.”

¹⁰³ Hvis Gud ikke åpenbarer noe, si: “Så, satan, kommer jeg for Den. Du kan ikke stå der lenger, kom deg bort fra meg!”

¹⁰⁴ Der har du det, arving til alle ting. Arving til det Evige Liv. Arving til Guddommelig helbredelse.

Åh, frelsens arving, kjøpt av Gud,
Født av Hans Ånd, renset i Hans Blod.

Dette er min historie, dette er min sang,
Priser min Frelser hele dagen lang.

Fullkommen lydighet, alt er i ro,
Jeg i min Frelser er glad og velsignet;
Våker og venter, og ser mot det høye,
Fylt med Hans godhet og kjærlighet.

Halleluja! Slik er det. Dette er min historie, og dette er min sang. Jeg er en arving til frelse. Hva er frelse? Noe som er gitt deg. Det er en gave. Jeg er arving til frelse. Hva slags? Til Ewig Liv. Frelse for min sjel, frelse for min kropp, frelse for min tretthet, frelse for alt. Gud gjorde meg til arving til alt ved Kristus, og Han døde, sto opp, og vendte tilbake og brakte beviset og øste Den ut over oss. Åh, du! Glory! Åh, du!

¹⁰⁵ Nå, du går opp dit, hva gjør du? Når du går akkurat som Abraham gjorde, gå opp dit med det løftet. “Gud, Du fortalte meg at det var mitt. Jeg har tro på Ditt løfte. Jeg bringer Ditt Ord. Du lovet dette. Du sa: ‘Be, og du skal få. Søk, du skal finne. Be, det skal bli gitt. Bank på, det skal åpnes opp. Her er jeg, Herre. Jeg er her. Jeg banker på, søker, ber om. Jeg er nødt til å motta Den.” Der har du det. Noe skjer da, åh, når du presenterer dette Ordet.

¹⁰⁶ Se hva satan gjorde da Jesus presenterte Ordet for ham. “Og Det er også skrevet . . .” Han bykset bort fra den Kabelen, som jeg sa her om kvelden. Ja, sir. Hva så, etter at du seirer? Hvordan seirer du? Kunne du noen sinne gjøre det på egenhånd? Nei. Noen gikk foran deg og seiret for deg. Det er Kristus. Jeg er bare en arving av det. Jeg trenger ikke gjøre noe. Jeg er en arving til løftet.

Det eneste jeg trenger å ha, er å plassere min tro på Hans løfte. Ser du det?

¹⁰⁷ “Broder Branham, er du verdig til det?” Nei. “Synes du jeg er verdig?” Nei. “Tror du at biskopen er verdig?” Nei. “Er det i det hele tatt et menneske som er verdig?” Nei. “Vel, hvorfor?” Du er en arving.

¹⁰⁸ Hvis du var den største fylliken i verden, og faren din etterlot deg en million dollar, enten du er verdig eller ikke, hans—hans—hans arving, du er arvingen til din fars arv. Hva enn han etterlot deg, det er ditt, enten du er verdig eller ikke. Han etterlot det til deg. Amen.

¹⁰⁹ Jeg var en synder, men jeg er arving. Jeg var ikke noe god, ikke ennå, men likevel er jeg en arving. Jeg skulle dø og gå til helvete, men jeg er en arving. Jeg er en arving til hva? Evig Liv. “Hvordan vet du at du kommer til å få Den?” Jeg har følt Den. Den Hellige Ånd brakte Den. Jesus sto opp fra de døde, slik at Den kunne komme. Og nå har Den kommet, og Den vitner om og stadfester helt nøyaktig hva Den sa Den ville gjøre. Jeg har gått over fra døden til Livet. Jeg har blitt en ny skapning i Kristus Jesus. Da er jeg arving. Ja, sir. Nå er jeg på vei. Amen. Ting blir slaktet ned. Hva med er alle de stygge tingene jeg har gjort? Akkurat som Miriam gjorde. Se tilbake der, der er de, døde, begravet i forglemselens hav, i Guds Bok, store Bok i Himmelen. Det har skjedd. Mitt navn er blitt satt i den Boken og blitt forseglet og lagt ned i forglemselens hav, og en ny Bok, med et nytt navn skrevet ned i Herligheten. Og det er mitt. Ja. Derfor er vi nå arving til alle ting.

¹¹⁰ Så på samme måte, da Abraham, hva sa Gud til ham? “Dette landet tilhører deg. Alt som er i det, er ditt. Se mot øst, nord, vest og sør, alt sammen er ditt, alt her. Jeg vil at du skal reise inn i et fremmed land, og Jeg skal gjøre deg til arving av det landet. Jeg vil gi deg dette, til deg og din ætt, etter deg, for alltid.” Nå, Abraham, det eneste han trengte å gjøre, var å plassere sin tro på det løftet, ta opp sverdet sitt og sette av gårde. Da det avgjørende øyeblikket kom, kom han ned dit og Gud kjempet for ham. Og da han utkjempet slaget, drepte han kongene.

¹¹¹ Og her kom han tilbake, amen, det hele var over nå. Broder, han kunne rope. Hør alle de unge mennene rope og prise Herren! Her kommer Abraham, og Hvem kom ut for å møte ham? Melkisedek, Kongen i Salem. Og se hva de gjorde. Etter at slaget var over, kunne de sette seg ned og ta brødet og vinen. Kongen kom med brød og vin. Hvorfor gjorde Han dette mot ham? Etter at slaget var over, etter at seieren var vunnet, så kunne de sette seg ned og ta nattverden sammen, snakke med hverandre og spise nattverden sammen. Åh, det er det Gud vil at Hans barn skal gjøre i kveld.

112 “Så hva med deg, broder Branham? Hva med den Menigheten du taler til?” Vi er Abrahams ætt, de er Abrahams Kongelige Ætt. Vi er Abrahams ætt, ved løftet, ved Kristus Jesus blir vi Abrahams ætt og er arvinger med ham ifølge løftet. Så hvis Abraham var en arving, er jeg en arving. Jeg er en arving med Abraham, og det samme er du. Og hvordan kom det? Ved Abrahams Kongelige Ætt, som var Kristus Jesus, Den Lovede, ved tro. Abraham fikk en sønn, som en som kom fra de døde. Og vi mottok en Sønn som ikke engang var en sønn og hadde ingen måte å komme hit, og Gud skapte Ham og sendte Ham til oss. Og Han kom og betalte straffen for våre synder, og ved Hans død ble jeg en arving. Åh, du store. Slik er det. Og all djevelens ondskap er i fortiden. Priset være Gud!

113 Overvinne! Hvor mange har seiret i kveld? La oss se din hånd: “Ved Guds nåde har jeg seiret.” Priset være Gud. Vet dere hva jeg synes vi burde gjøre akkurat nå? Jeg har nettopp begynt her og kan holde på dere halve natten. La oss bare ha et godt innvielsesmøte, innvie våre liv på nytt til Gud. Hvor mange har lyst til å gjøre det? Åh, jeg har mer enn én nå, jeg har begge hendene løftet, og hjertet mitt også. Jeg vil at livet mitt skal tale for Kristus. Jeg ønsker å innvie meg selv på nytt til Kristus. Jeg ønsker at Hans vilje skal skje, at min skal bli lagt bakerst, og— og Hans vilje skal skje. Jeg ønsker å gå seiersmarsjen. Ikke fordi det er meg; fordi jeg vet at Evangeliet som Han forkynte, lider i dag, på grunn av denominelle, menneskelagde dogmer og alt mulig annet. Den store seieren som vi skulle ha, har blitt holdt tilbake av fienden. Gud, la meg trekke dette Sverdet, la Det glitre og skinne, og marsjere fremover. La min vilje være bakerst, og Hans Ord gå foran slik som det, et skarpt, tveegget Sverd som baner vei.

114 La oss reise oss nå og innvie oss selv på nytt. Hver enkelt på sin egen måte, innvie deg selv til Herren. La oss løfte våre hender nå til Gud, hver enkelt.

115 Vår Himmelske Far, i kveld innvier vi oss til Deg så godt vi kan. Vi vet at vi er arving til alle ting. Du lovet det, Herre Jesus, og vi tror det. Nå, vi vil aldri være i stand til å gjøre det uten at Du, Herre . . . med mindre vi selv plasserer vår tro på Ditt løfte. Nå, Du sa i Bibelen: “Den som spiser Mitt Kjød og drikker Mitt Blod har evig Liv, og skal ikke komme til dom, men skal gå . . . har gått over fra døden til Livet. Den som spiser Mitt Kjød og drikker Mitt Blod har Evig Liv, og Jeg vil reise ham opp på den siste dag.” Det er løftet. Det var det Du sa. Det er det vi tror.

116 Og, Herre Gud, Å Hellige Ånd, kom over oss. Åh, beveg deg, Gud! Beveg deg, Å Herre, i oss. Den levende Guds Ånd, ta imot oss, Herre. Ta imot oss i Kristi Navn. Rens meg, form meg, dann meg, Å Gud, til Guds Sønnns bilde. Ta meg, Herre, jeg er Din. Jeg gir Deg denne menigheten. Jeg gir hver sjel her til Deg, med min, Herre. Nå, form oss og dann oss, og la oss glemme våre syndige,

onde veier, og vite at så lenge vi plasserer vår—vår tro, den tro vi har, på Ditt lovede Ord, vil Du bære oss gjennom fra seier til seier. Du har lovet det.

¹¹⁷ Satan kan ikke skade oss, Herre. Han kan gjøre alt han kan, og han kan ikke røre oss. Da Du slapp ham løs på Job en gang, sa Du: “Ikke ta livet hans.” Han gjorde alt annet enn å ta det. Men han kunne ikke gjøre det, fordi Ditt løfte var fremdeles der for Job.

¹¹⁸ Og, Gud, Du er fremdeles den samme Gud i dag. Du beskytter Dine Egne. Vi vet at det er Sannheten, og vi innvier oss på nytt. Rens våre syndige sjeler, Herre, idet vi bekjenner vår tro. Og, Kristus Jesus, ta imot oss. Og når vi begynner å ta denne Herrens Nattverd, Gud, tal til våre hjerter i oss. Fortell oss nå hvor vi har feil. Vis oss hvor våre feil er, Herre. Vi omvender oss ydmykt fra det. Jeg legger ydmykt alle mine synder på alteret, Herre. Jeg plasserer meg ydmykt på Ditt Ord, Herre, og i Din nåde.

¹¹⁹ Her er jeg, Herre, gjør med meg som Du finner passende. Det er ropet til denne menigheten, Herre: “Gjør med oss som Du finner passende.” Jeg kan bare tale for meg—for meg selv, Herre, men jeg tror at de i sine hjerter tror det samme. Gjør med oss som Du finner passende. Vi tror. Vi ønsker å være arvinger, og vi vet at vi er arvinger så lenge vi forblir i Kristus Jesus. Vi er arvinger med Ham foran Tronen.

¹²⁰ Vær nå med oss. Helbred sykdommen i vår midte, Herre. Hvis det er en syk kropp her i kveld, berør den, helbred den, gjør den frisk. Gi det, Herre. Hvis det er en syk sjel, må den bli helbredet akkurat nå. La den forkrøplede sjelen bli rettet opp. Må de svake knærne som hang ned, og de svake hendene løftes opp, i ære og rope til Gud. Må de krokete stiene bli gjort rette. Må det være en hovedvei i ørkenen for vår Gud.

¹²¹ Herre, vi tror at Du kommer snart, og la oss proklamere ut Ditt Ord, Herre, og lage en hovedvei i ørkenen, de krokete stedene bli rette, for vår Herre. La oss rykke opp enhver denominell rot. La oss rykke opp enhver rot av bitterhet, rykke opp all ondskap, misunnelse og strid, slik at det sanne Guds Ord kan flyte som strømmer av glede. Gi det, Far. Vi gir oss selv til Deg nå rett før vi tar denne Herrens Nattverd. I Jesu Kristi Navn. Amen.

¹²² Mens . . . Søster Spencer ønsker bønn for kroppen sin. [Søster Spencer snakker til broder Branham—Red.] Gud velsigne deg, søster Spencer.

Himmelske Far, denne stakkars, gamle, hellige kvinnen, som sitter her. Du ser en forkrøplet kvinne. “Skulle ikke denne Abrahams datter bli utfridd på sabbatsdagen?” Og nå er kanskje de fleste av vennene hennes, Herre, de gamle vennene som hun pleide å varte opp, disse forkynnerne, da de satt i huset hennes, de har gått bort, mange av dem har tatt den store hovedveien til Himmelen. Hun er alene igjen, Herre, som et vitnesbyrd. Ingen

nå, bare barna hennes, og kanskje en venn her og der, Herre, en slektning nå og da. Men hun står alene, som en stor skog som er jevnet med jorden, og ett tre igjen. Gud, jeg ber om at Du må se ned på nåden, Herre, at hun slår rot dypt ned. Og står på Golgatas fjell, Herre, rotfestet og grunnfestet i Kristi Tro. Jeg legger hendene mine på denne kjære, gamle kvinnen og fordømmer denne utveksten under tungen hennes, at den forlater henne og hun blir frisk. I Jesu Kristi Navn. Amen. Gud velsigne deg. Takk, søster Spencer. Det skal skje. Bare ikke tvil det minste på det. Ja vel.

Min tro ser opp til Deg,
Du Golgatas Lam,
Guddommelige Frelser;
Hør meg nå mens jeg ber,
Ta bort alle mine synder,
La meg heller aldri komme bort
Fra Din side.

Hør, syng med meg nå.

Mens livets mørke labyrint jeg går,
Og sorgen omgir meg,
Vær Du min Guide;
Byd at mørket skal bli til dag,
Tørk bort sorgens tårer,
Å la meg fra denne dag
Være helt og holdent Din!

¹²³ Fra dypet av ditt hjerte nå, bare Gud vet det, fra dypet av ditt hjerte, mener du virkelig det: "La meg fra denne dag, Herre, være fullt og helt Din"? La oss syng den siste delen igjen.

La meg heller aldri komme bort
Fra Din side.

¹²⁴ Nå alle sammen. Flokkens Store Hyrde, Du lærte oss at vi skulle be slik:

Fader vår, Du som er i Himmelen, la Ditt Navn
være hellig.
La Ditt Rike komme. La Din vilje skje på
jorden, som i Himmelen.
Gi oss i dag vårt daglige brød.
Og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre
skyldnere.
Og led oss ikke inn i fristelse, men frels oss
fra det onde; for Riket er Ditt, og makten og
æren, i all evighet. Amen.

¹²⁵ Vær så god og sitt. Jeg har blitt bedt om å be for søster Shepherds barn. Jeg kom nettopp til å tenke på, at de ringte for en stund siden og ba om bønn for barnet, og jeg ba for det. Jeg måtte være her for en privat samtale, og jeg kunne ikke stikke innom huset. Men de sa at den lille jenta var syk og hadde feber

og en slags stivhet, som uten tvil bare er et virus som farer rundt. Dere kjenner til det. Noen ganger trekkes musklene seg sammen, på en slik måte, at man må jobbe med dem, frem og tilbake, med hendene, som fru Haley og mange her nede. Det er et virus som sirkulerer. Og hun . . . ba om bønn. Og jeg sa at hvis babyen ikke var noe bedre innen klokken ni eller når vi avslutter møtet, at de måtte ringe hit, og vi ville komme innom; hvis babyen var bedre, greit. Så la oss bare ydmykt nå, før vi tar nattverden, be for det barnet.

¹²⁶ Herre Jesus, den lille babyen, jeg vet ikke hvor gammel den er eller noe, men det er en av våre elskede disipler her, Herre, en av våre troende. Det er deres barn, av søster Shepherd og broder Shepherd, en liten juvel som Du har gitt dem, Herre. Vi ber om at Du må våke over det og velsigne det og beskytte det og helbrede det og gjøre det friskt. Vi gjorde krav på det akkurat nå. Etter dette budskapet, gjør vi krav på det. Vi gjør krav på det til Guds ære, i henhold til Hans Ord. I Jesu Kristi Navn, må sykdommen forlate dette barnet. Og må barnet bli friskt og bli helbredet, til Guds ære. Nå har det blitt talt, nå skal det skje. Amen. Tror du?

Hvis vi har tillit og ikke tviler, vil Han sannelig
føre deg ut;

Ta din byrde med til Herren og legg dem der.

Legg dem der, åh, legg dem der,

Ta din byrde med til Herren og legg dem der;

Hvis du har tillit og ikke tviler, vil Han sannelig
føre deg ut;

Ta din byrde med til Herren og legg dem der.

(Det er alt du gjør.)

Hvis kroppen din er plaget av smerte og du ikke
kan gjenvinne helsen din,

Bare husk at Gud i Himmelen svarer på bønn;

Nå, Jesus kjenner smerten du føler, Han kan
frelse og Han kan helbrede;

Ta din byrde med til Herren og legg den der.

¹²⁷ La oss nå bare håndhilse på hverandre mens vi synger dette siste verset.

Legg den der, (Felleskap, vet dere, nattverd.)
legg den der, (Priset være Herren!)

Ta din byrde med til Herren og legg den der;

Hvis vi har tillit og ikke tviler, vil Han sannelig
føre deg ut;

Ta din byrde med til Herren og legg den der.

¹²⁸ Åh, er Han ikke underfull? Nå, nå med vår bekjennelse, vår tro, vår bekjennelse av våre synder, og tror at alle våre synder er i forglemselens hav. Den som bekjenner sine synder, Gud er rettferdig så Han tilgir dem. Ser dere? De er i Jesu Kristi Blods hav, og vil aldri bli husket noe mer. Hvor mange av dere

kvinner vet hva blekemiddel er? Alle sammen. Nå, la oss bare ta en kjempestor vaskebalje full av Klorin, det er ett blekemiddel, en kjempestor balje, full av Klorin. Og så skal du ta en liten dråpeteller, og du har en dråpe med svart blekk i dråpetelleren, det er dine synder. Stå rett opp over baljen, og klem det ned, se så ned i baljen og finn det. Hva skjedde med det? Hva skjedde med blekket? Da det traff blekemiddelet, var det så kraftig, at det bare tok fargen rett ut av det, det kan aldri bli noe mer av det. Hva er det? Det er borte, det er for evig tapt. Hva er det? Selve blekket blir til Klorin. Det er Jesu Kristi Blod for enhver synd som er bekjent. Hva er det? Det er glemt, det er fullført, det er ferdig, det er tilgitt, det er atskilt, det er lagt bort. Det kan aldri bli husket imot deg noe mer.

129 [En søster snakker til broder Branham—Red.] Noen roper navnet mitt, et sted. [Søsteren vitner om å være helbredet.] Vel, priset være Herren! Lever fortsatt! Takk Herren. Vi takker Herren. Å Gud, hvor vi priser Deg for Din godhet. Ja, ydmyk, liten sjel der tilbake berørte, Herren berørte henne. Ja vel. Han er Ypperstepresten som har medlidenhet med våre svakheter.

130 Husk, hvert Ord er et Anker, urokkelig og sikkert. Det er ikke . . . Skjønner? Bare legg troen din rett på Det og ikke beveg deg, bare bli der. Nå, du kan ikke legge den ned der og så ta den opp og si: "Jeg vil prøve det igjen." Legg den der. Hold deg rett der med det. Ja, sir. Slik som Abel gjorde, dø ut til dine egne tanker. Bare si: "Gud, det er Ditt Ord, det er ikke hva jeg tror. Det er Ditt Ord. Der er det." Og Abel døde på Klippen. Og, at, Han vil berøre akkurat slik Han gjorde med søsteren der. Bare så enkelt.

131 Vi prøver å gjøre det . . . Vi gjør ikke det. Satan prøver å gjøre det så komplisert, vet dere, sier: "Åh, du vet, det var for en svunnen tid", og alt det. Det er bare de vantro.

132 Men for dere som tror, er Han dyrebar. Nå, forkastet, uten tvil; men Han er en dyrebar Stein som kommer til en levende Stein, en dyrebar Stein, Hoved-Hjørnesteinen. Åh, du store. Åh, den som berører denne Steinen blir helbredet! Det er alt. Amen.

133 Nå, er vi ikke takknemlige til Herren? Bare glad, jeg er så glad for at Herren er Gud. Amen. Så glad for at Han er en kjærlig Far, full av barmhjertighet, ærer Sitt Ord, holder Sin Pakt, glemmer Den aldri. Han holder Sin pakt. Han må det, Han er Gud, Han skapte Den. Han er Kilden til all Sannhet. Ser dere? Det kan ikke være noe annet enn uforfalsket Sannhet hele tiden. Ethvert Ord Han taler er ufeilbarlig. Og dette er Hans Ord. Og, Å Gud, la min tro være ufeilbarlig på Det, amen, da kan den bli ufeilbarlig, ettersom Ordet er ufeilbarlig, da vil Ordet, i den slags tro, frembringe alt som Ordet sier Det vil gjøre. Amen. Så, rens meg, Herre. Prøv meg, rens meg, helbred meg, beskytt meg, velsign meg, og gi meg Din nåde, er min bønn til Gud. Amen.

134 Nå, jeg skal lese litt av Ordet nå, som står i Første Korinterbrev, det 11. kapittel, 23. vers.

For jeg har mottatt fra Herren det jeg også har overgitt til dere: At Herren Jesus i den natt . . . Han ble forrådt, tok et brød,

og da Han hadde takket, brøt Han det og sa: Ta, og et! Dette er Mitt legeme som er brutt for dere. Gjør dette til minne om Meg!

På samme måte tok Han . . . tok Han også begeret etter måltidet og sa: Dette beger er den nye pakt i Mitt blod. Dette være i dere, så ofte som dere drikker det, til minne om Meg.

For så ofte dere spiser dette brød og drikker av dette beger, forkynner dere Herrens død, inntil Han kommer.

Derfor skal hver den som spiser dette brød eller drikker dette Herrens beger uverdigg, være skyldigg i blodet, Herrens legeme og blod.

Hvert menneske må prøve seg selv, og så kan han spise av brødet og drikke av begeret.

For den som spiser og drikker uverdigg, eter og drikker dom over seg selv, fordi han ikke akter på Herrens legeme.

Av den grunn er det mange syke og svake blant dere, . . . mange har sovnet inn.

Hadde vi dømt oss selv, ville vi ikke blitt dømt.

Men når vi blir dømt, tuktes vi av Herren, slik at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden.

Derfor, mine brødre, skal dere vente med hverandre, hmh, vente på hverandre når dere kommer sammen for å ete.

135 Nå, la meg si dette. Jesus ga oss dette budet før Han gikk til Sin død, vel vitende om at Han skulle dit. Disiplene lurte fremdeles på hva Han snakket om, da de skrev dette ned. Men Han sa: “Dette beger er den Nye Pakt i Mitt Blod. Gjør dette så ofte dere spiser det og drikker det, slik forkynner dere Min død inntil Jeg kommer.” Åh, de dyrebare Ordene!

136 Disiplene undret seg uten tvil: “Hva mener Han, ‘forkynne Hans død’? Hvordan kan vi gjøre dette?” Her var alt et mysterium for dem, men ikke for Ham. Han var Gud. Han visste hva Han måtte gjøre. “Forkynne . . .” Så Han sa: “Når dere kommer sammen for å spise . . .”

137 Nå, “Den som spiser og drikker uverdigg”, kommer opp her og hevder å være en kristen, tar Herrens legeme, og så går ut og lever med verden og—og forneker Kristus og Hans kraft, og ting som det, du—du vanærer virkelig Gud. Du—du vanærer Kristus,

så ikke ta det. Men hvis du prøver med alt som i deg er, å leve rett og å vise at du er en kristen, at du elsker Jesus Kristus, da er det din plikt å gjøre det.

¹³⁸ Og nå over i . . . Jeg tror det er Johannes, det 6. kapitlet, at Jesus sa: “Hver den som spiser Mitt Kjød og drikker Mitt Blod har evig Liv, og Jeg vil reise ham opp på den siste dag.” Nå, det løftet, er ikke dette fantastisk? “Jeg vil reise ham opp.”

¹³⁹ Har du noen gang tenkt på hvorfor du er her? Hva—hva går dere på skolen for, barn? Hva jobber du for, pappa? Hva får deg til å stå opp, og mor, om morgenen, og få barna til skolen, vaske ansiktene deres og re opp sengene og lage mat, og—og—og gjøre alt sammen? Kommer hjem, utslitt den kvelden, og neste dag begynne med det samme. Hvorfor gjør du det? Hvorfor jobber og sliter du, pappa, og alt mulig? Kommer inn om kvelden, og sliten, og en av ungene blir syke, og du går rundt på gulvet, og gråter og ber og kjemper, og de blir friske; og så tilbake, og du gjør det igjen. Og hver søndag vasker du ansiktene deres, og får dem ned til kirken. Og, vel, hva handler det hele om? Hva er du her for? Er dette virkelig alt? Du store, det ville vært elendig, og vite at du er nødt til å reise uansett. Ser dere? Hva handler det hele om?

¹⁴⁰ Åh! Broder, det er en tid for å granske oss selv, det er mulighetenes tid! Det er muligheten til å ta imot Dette. Fortell meg om noe som kan ta Dets plass. Fortell meg om noe bedre enn Det. Vis meg hva som helst i verden, være jordens konge, styre universet, være en Khrusjtsjov eller en Kennedy, eller hva enn du ønsker å være, du vil dø like fullt. Riktig! Du vet ikke når det vil komme, hvilket øyeblikk. Men her, når døden rammer, har du Evig Liv og kan ikke dø, med en garanti fra hele skapningens Gud, Han som Eier Himler og jord: “Jeg vil reise ham opp igjen på den siste dag.”

¹⁴¹ Hjelp Du min vantro, Å Gud. Fyll min sjel, Å Gud, rens meg, fyll meg, klargjør meg, send meg ut. La meg ikke dø, la meg leve for å fortelle Historien. La meg gå til hver eneste krik og krok på jorden, og forkynde Ordet og så frøet, ja, sir, slik at det kan bli en høst i de siste dager, av det sanne, uforfalskede Ordet, med troende i Kristus.

¹⁴² Er dine synder under Blodet, ved tro, i kveld, på Kristus Jesus? Vi skal nå ta nattverden. Ikke nattverd; dere har fellesskap mens dere spiser med hverandre. Bare ha fellesskap med Gud. Nattverden er ikke brødet, ikke vinen, *nattverden* er “å snakke frem og tilbake med Gud”. Og dette er et symbol som vi tar, at vi tror på Hans død, knuste kropp, Hans begravelse og oppstandelse, vi tror på Den Hellige Ånds Nærvær. Og vi tror at Han har gitt oss Evig Liv, og vi kan ikke dø, vi har gått over fra døden til Livet. Og en dag når vi skilles fra hverandre her, vil vi oppstå igjen i oppstandelsen med hverandre, forent med

Kristus Jesus, som et Legeme. Amen. På dette grunnlaget og bekjennelsen av mine synder og min tro på Guds Sønn, legger jeg disse elementene foran meg selv og menigheten, som Gud etterlot oss å gjøre, for å forkynne Hans død inntil Han kommer.

¹⁴³ Jesus sa: “Dette er Mitt legeme som er brutt for dere. Spis, gjør dette til minne om Meg.”

¹⁴⁴ Vår Himmelske Far, etter at vi har bekjent våre synder, hørt Ditt Ord, etter at vi har bekjent at vi er uverdige, og vi stoler ene og alene på Guds Sønnns fortjeneste. Vi er uverdige skapninger. Tilgi oss, Herre, for alt vi har gjort. Og nå, ved tro, kommer vi til Herrens bord. Og nå når dette brødet blir lagt fram, for å representere vår Herres legeme, ber jeg, Far, at Du må helliggjøre det for dets tiltenkte hensikt. Og må enhver person som tar del i dette, ha Evig Liv i sin sjel. Og må enhver person som tar det, ha helbredelse i kroppen sin, og leve den fastsatte tiden som Du har gitt dem. Og må de tjene Deg alle sitt livs dager, og bli reist opp på den siste dag i oppstandelsen, for å bli samlet sammen med jordens stammer, som er gjenløst ved Kristi Blod. Gi det, Herre, i Jesu Navn ber vi om det. Amen.

¹⁴⁵ Bibelen sier: “Han tok også begeret, og etter at Han hadde spist, sa Han: ‘Dette beger er den Nye Pakt, så ofte dere drikker dette, forkynner dere Herrens død inntil Han kommer.’”

¹⁴⁶ Himmelske Far, vi legger vintreets frukt fremfor Deg i kveld, denne vinen. Og vi ber, Himmelske Far, at Du må helliggjøre denne vinen, den representerer Blodet som ble utgytt for oss på Golgata. Gjennom dette Blodet har vi tilgivelse for våre synder, ved tro på Jesu Kristi fullbrakte verk. Tilgi oss for vår . . . all vår vantro, Herre, og gi oss tro og forståelse, og gjør oss til Dine tjenere, Herre, så vi kan tjene Deg alle våre dager. Vær med oss, Far, idet vi samler oss rundt dette bordet, og velsign oss i dette fine fellesskapet og nattverden med Deg. Og må Du tale til våre hjerter og vise oss det arbeidet Du vil vi skal gjøre. Gi det, Herre. Helliggjør denne vinen for dens tiltenkte hensikt. I Jesu Kristi Navn ber vi om det. Amen.

62-0506 Eier alle ting
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org